

?La (a)normalitat de l'assistència primària

«(A)normalitat és que no existeixin (ni s'exigeixin) responsabilitats polítiques pel colossal fiasco de gestió respecte a la sanitat pública i les residències»

1. (A)normalitat és que la consellera de Salut com a responsable màxima i última del Servei Català de la Salut (i durant la pandèmia de la gestió de les residències), no hagi mantingut relació amb Sabadell per informar puntualment del que afecta al Taulí, l'assistència primària, la situació de les residències i el futur dels CAP Concòrdia, Gràcia i el consultori del Poble Nou.

2. (A)normalitat és que hi hagi una determinada classe política que segueix sense entendre que un govern ha de representar a tots/es i no utilitzar una conselleria per fer política partidista i encara menys amb milers de morts sobre la taula.

3. (A)normalitat és que, obviant els punts 1 i 2, de la informació de la ciutadania sobre la suposada "normalitat" de l'assistència primària, ens hàgim assabentat per un comunicat i declaracions d'ERC de Sabadell (partit al qual pertany la consellera de Salut) i només amb posterioritat, remetent la informació a l'Ajuntament. Un menyspreu i deslleialtat a la legal representació sabadellenca indigna d'una institució que se li suposa equanimitat.

4. (A)normalitat (i caspós) és que segueixin amb les velles pràctiques d'utilitzar informació privilegiada entre el mateix partit (consellera de Salut d'ERC i el grup municipal republicà de Sabadell) buscant rendibilitat electoral. Ho faci qui ho faci, ni és ètic, ni moral, ni políticament acceptable.

5. (A)normalitat és que cridin normalitat a no fer res per recuperar els més de 1.300 llocs de treball perduts a Catalunya en els últims 10 anys a l'assistència primària, provocant una sobrecàrrega de treball i que ara, amb les noves tasques de detecció ràpida de casos de Covid-19 i atenció a les residències, empitjorarà per la manca evident de recursos, cosa que, a Sabadell, s'afegeix la inacceptable demora de la construcció del Cap Can Llong.

6. (A)normalitat és que parlin de normalitat quan a l'assistència primària, que és la que més retallades ha patit, segueixen sense destinar el 25% del pressupost de la sanitat pública reivindicat des de fa anys.

7. (A)normalitat és que havent mort milers de persones a les residències, no disposem de dades oficials (les xifres genèriques situen el 72% a l'Estat, -més de 30.000 persones-, capitalitzades per Madrid i Catalunya, encara que aquí, per alguna raó desconeguda, no aportin dades), ni les residències on s'han produït, ni si s'han realitzat auditories per intervenir les que suposin un risc per a la salut i la vida de les persones; o el perquè, després de la matança perpetrada, segueixen mantenint empreses privades com MUTUAM per a l'atenció sanitària de la gent gran quan hauria de passar als CAP (amb recursos) i per quan pensen abordar la posada en marxa d'una xarxa pública de residències.

8. (A)normalitat és que, amb tot el que ha passat ningú del Govern, hagi demanat disculpes per la inoperància i ineptitud en la gestió de la sanitat pública i residències, ni per la política neoliberal de retallades imposada en els últims anys, deixant a la sanitat pública en condicions precàries per fer front a la pandèmia.

9. (A)normalitat és que no existeixin (ni s'exigeixin) responsabilitats polítiques (les penals i civils, si s'escau, vindran per altres vies) pel colossal fiasco de gestió respecte a la sanitat pública

i les residències (en una empresa privada, estarien fulminats *ipso facto*).

10. La pandèmia ens ha posat davant del mirall mostrant-nos errors: les polítiques neoliberals i retallades. I també potencialitats: l'enorme capital humà del personal de serveis essencials i socio-sanitari i la solidaritat ciutadana que permet extreure conclusions socialment incontestables:

a) Que no serveixen les enginyeries organitzatives per redistribuir el servei degradat de l'assistència primària. El que necessita és dotar-lo de recursos humans i econòmics suficients i com a mínim retornar al punt de partida d'abans de les retallades. b) Que necessitem una sanitat 100x100 pública amb recursos i valorada i c) Urgeix que la classe política (el Govern) doni un gir de 180 graus sobre la sanitat pública i residències i que aposti sense pal·liatius per un servei públic que afecta pacients i gent gran (col·lectius precisats d'una major atenció). I només llavors seria creïble parlar de recuperació. Mentrestant, més del mateix.